

NORA
ROBERTS

VERLEID DOOR
DE ZON

HarperCollins

Voor dit boek is papier gebruikt dat onafhankelijk is gecertificeerd door FSC® om verantwoord bosbeheer te waarborgen.
Kijk voor meer informatie op www.harpercollins.co.uk/green

HarperCollins is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam

Copyright © 1986 Nora Roberts
Oorspronkelijke titel: *Second Nature*
Copyright Nederlandse vertaling: © 1987 HarperCollins Holland
Vertaling: Ingrid Meijer
Copyright © 1986 Nora Roberts
Oorspronkelijke titel: *One Summer*
Copyright Nederlandse vertaling: © 1987 HarperCollins Holland
Vertaling: Ingrid Meijer
Omslagontwerp: bij Barbara
Omslagbeeld: © Maridav/Shutterstock
Zetwerk: Mat-Zet B.V., Huizen
Druk: CPI Books GmbH, Germany

ISBN 978 94 027 0524 9
NUR 302
Eerste druk in deze editie april 2020

Originele uitgave verschenen bij Silhouette Books, New York, U.S.A.
Deze uitgave is uitgegeven in samenwerking met Harlequin Books SA
HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises ULC
* en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met * zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

www.harpercollins.nl

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

Kloof tussen twee werelden

Hoofdstuk 1

...terwijl de volle maan wit en koud aan de hemel schitterde. Hij zag schaduwen bewegen, alsof ze leefden, over de met een ijslaag bedekte sneeuw. Zwart en wit. Zwarte hemel, witte maan, zwarte schaduwen, witte sneeuw. Het gebrek aan kleur gaf een effect van grote leegte. Het enige geluid dat te horen was, was dat van de gierende wind. Hij wist echter dat hij niet alleen was, dat al dat zwart en wit geen enkele veiligheid bood. Angst sloeg hem om het hart, en hij haalde moeizaam adem. Toen doemde in de verte een duistere gestalte op en besepte hij dat hij zijn noodlot niet langer kon ontlopen.

Hunter Brown stak een sigaret op en staarde naar de woorden op het beeldscherm van zijn tekstverwerker. Michael Trent was aan zijn einde gekomen. Hunter had hem gecreëerd en hem naar die ijzige dood gevoerd.

Hij zou het hoofdstuk zo beëindigen en de details van de moord op Michael Trent aan de fantasie van zijn lezers overlaten. De atmosfeer had hij weten op te roepen – sinister, beklemmend, geheimzinnig. De ondergang van zijn personage was als het ware tastbaar zonder dat die werd uitgelegd. Hunter kende de fascinatie die daarvan uitging.

Hij was de schepper van het angstaanjagende, het adembenemende, het onuitspreekbare. Hij gebruikte de duistere nachtmerries van de menselijke geest en maakte die, met weloverwogen precisie, tot iets reëls. Hij maakte het onmogelijke plausibel, het griezelige tot iets bedrieglijk gewoons. Juist dat gewone kon een ijzingwekkend effect hebben. Hij maakte gebruik van woorden zoals een kunst schilder van de kleuren op zijn palet. Zijn verhalen bezaten een suggestieve eenvoud waardoor de lezer vanaf de eerste bladzijde geboeid was.

Hunter schreef thrillers, en daar was hij ongelooflijk goed in. Sinds de afgelopen vijf jaar werd hij als de onbetwiste meester in dit genre beschouwd. Hij had zes bestsellers geschreven, waarvan er vier waren bewerkt tot speelfilms. De kritieken waren zonder uitzondering in superlatieven, de verkoop was gigantisch, de brieven van de talloze fans stroomden binnen. Deze zaken interesseerden Hunter bijster weinig. Hij schreef voor zichzelf, omdat hij er plezier in had. Als zijn verhalen onderhoudend waren, dan was hij voldaan. Hij zou echter nog hebben geschreven als de critici hem hadden afgekraakt. Hij hield van schrijven en hij hield van zijn privacy – dat waren de twee belangrijkste dingen in zijn leven.

Hij beschouwde zichzelf niet als een kluizenaar. Hij leidde alleen maar zijn leven op de manier die hem het beste beviel. Dat had hij zes jaar tevoren ook al gedaan – voordat roem, succes en rijkdom zijn pad hadden gekruist.

Als iemand zou hebben gevraagd of een aantal bestsellers verandering in zijn leven had gebracht, zou hij hebben gevraagd: hoezo? Hij was schrijver geweest voordat *The Devil's Due* op nummer één prijkte van de boekentoptien. Nu was hij nog steeds schrijver. Als hij verandering in zijn leven had willen brengen, was hij wel loodgieter geworden.

Sommigen beweerden dat zijn manier van leven uitgekend was – dat hij zich het imago van excentriekeling had aangemeten voor het effect. Sommigen beweerden dat hij wolven fokte. Sommigen zeiden dat hij helemaal niet bestond, maar enkel een product was van een gewiekste uitgever. Hunter Brown lapte het allemaal aan zijn laars. Hij luisterde slechts naar wat hij wilde horen, zag slechts wat hij wilde zien en herinnerde zich alles.

Nadat hij wat toetsen had ingedrukt van zijn tekstverwerker, bereidde hij zich voor op het volgende hoofdstuk. Het volgende hoofdstuk, het volgende woord, het volgende boek – dat was heel wat

belangrijker dan die artikeltjes vol speculaties over hem.

Die dag had hij zes uur gewerkt, en hij wilde er nog twee uur aan vastplakken. Met een abrupt gebaar doofde hij zijn sigaret in de overvolle asbak. Hij rookte te veel. Misschien was dat het enige teken van de druk die hij zichzelf oplegde. Hij wilde dit boek af hebben tegen het eind van de maand, een deadline die hij zelf had bepaald. In een vlaag van zeldzame inschikkelijkheid had hij beloofd om begin juni een lezing te geven op een klein schrijverscongres in Flagstaff.

Het kwam niet vaak voor dat hij erin toestemde om in het openbaar te verschijnen, en als hij dat deed, was het nooit voor een groot-scheeps georganiseerd evenement. Bij dit congres zouden er niet meer dan tweehonderd schrijvers en aspirant-schrijvers aanwezig zijn. Hij zou zijn lezing houden, wat vragen beantwoorden en dan zijn biezen weer pakken. Geld zou hij er niet voor krijgen, maar hij voelde zich op de een of andere manier verplicht dit te doen voor de Central Arizona Writer's Guild.

Het was al laat in de middag toen de hond die aan zijn voeten lag zijn kop optilde. Het was een groot, slank gebouwd dier met een glanzende grijze vacht en de pientere ogen van een wolf.

'Is het tijd, Santanas?' Hunter kriebelde de hond even achter de oren. Hij zette de tekstverwerker af en besloot die avond nog wat te werken.

Toen liep hij zijn rommelige werkkamer uit, met Santanas op zijn hielen. Hij koerste door de zitkamer – keurig opgeruimd. Het rook er naar vanille en madeliefjes. Nadat hij de tuindeur had opengemaakt, wierp hij een blik op het omringende bos. Dat bos dat hem insloot, anderen buitensloot.

Hij hield van het bos, hield van de rode rotsen met de diepe ravijnen. Het landschap had iets mysterieus. Vanuit de verte weerklonk het gekabbel van de beek.

Toen zag hij haar – ze kuierde over het bochtige pad in de richting van het huis. De hond begon te kwispelen. Af en toe, wanneer Hunter haar zo zag, vond hij het bijna ongelooflijk dat zoiets moois van hem was. Ze was donker en tenger en gracieus. Ze heette Sarah. Zijn werk en zijn privacy waren de twee belangrijkste dingen in zijn leven. Sarah wás zijn leven.

Ze kreeg hem in het vizier en glimlachte haar beugel bloot. ‘Hoi, pap!’ riep ze.

Hoofdstuk 2

In de week waarin het maandblad Celebrity persklaar moest worden gemaakt, heerste de chaos. Op iedere afdeling gonsde het van bedrijvigheid. De atmosfeer grensde aan het paniekerige. De diverse humeuren begonnen behoorlijk geprikkeld te raken. Men sloeg de lunch over en werkte laat door. Er werd geleefd op liters koffie, en er werd heel wat afgerookt. Potjes met valeriaanpilletjes gingen van hand tot hand. Na vijf jaar was Lee Radcliffe deze maandelijkse paniek gaan beschouwen als iets wat erbij hoorde.

Celebrity was een buitengewoon populair tijdschrift – mooi papier, fraaie lay-out. Er stonden allerlei soorten artikelen in, voornamelijk over de jetset, en goede interviews met politici en popsterren. De foto's waren van hoge kwaliteit. Voor de teksten was er grondig research gepleegd, en ze waren vakkundig geschreven.

Een advertentie in Celebrity stond garant voor een stijging in de verkoop van het desbetreffende product en kostte daarom ook een aardige duit. Celebrity was een bloeiende aangelegenheid, en er werd hard aan gewerkt om dat ook zo te houden. Lee Radcliffe had daar niets op tegen.

‘Hoe is dat artikel over de beeldhouwwerken geworden?’

Lee keek op bij het horen van de stem van Bryan Mitchell, een van de topfotografen van de Westkust. Dankbaar nam ze een beker-tje koffie van Bryan aan; gedurende de afgelopen vier dagen had ze hooguit twintig uur geslapen.

‘Goed,’ antwoordde ze eenvoudig.

‘Ik heb betere kunst op de hoek van de straat gezien.’

Hoewel Lee het daar in zekere zin mee eens was, haalde ze haar

schouders op. ‘Sommige mensen houden nu eenmaal van obscure objecten.’

Lachend schudde Bryan haar hoofd. ‘Toen ze me vroegen om die wonderlijke wirwar van ijzerdraad te fotograferen en ervoor te zorgen dat hij op zijn voordeligst uitkwam, heb ik bijna geopperd er een doek overheen te hangen.’

‘Toch is die foto heel boeiend geworden.’

‘Ik kan ervoor zorgen dat een vuilnisbelt er boeiend uitziet met de juiste belichting.’ Ze grinnikte naar Lee. ‘Net als jij die boeiend zou kunnen beschrijven.’

Een glimlachje speelde om Lee’s lippen. ‘En dat allemaal in één dag, hè?’

‘Tussen haakjes...’ Bryan leunde tegen Lee’s keurig opgeruimde bureau. ‘Probeer je nog steeds iets te weten te komen over Hunter Brown?’

Lee fronste haar wenkbrauwen. Hunter Brown begon een obsessie voor haar te worden. Misschien juist omdat hij zo onbereikbaar was, had ze zich voorgenomen de eerste te zijn om door dat waas van geheimzinnigheid heen te breken. Ze was een goede journalist, had de reputatie volhardend te zijn, grondig en doelmatig. Toch had ze gedurende die drie maanden dat ze bezig was Hunter Brown te traceren, constant achter het net gevestigd. Maar daar liet ze zich niet door uit het veld slaan. Dat artikel zou ze hoe dan ook voor elkaar krijgen.

‘Tot nu toe ben ik alleen achter de naam van zijn agent gekomen en achter het telefoonnummer van zijn uitgever.’ Er klonk een vleugje frustratie door in haar stem. ‘Ik ben nog nooit op zoveel ontoegankelijkheid gestuit.’

‘Zijn laatste boek is vorige week uitgekomen.’ Afwezig rekte Bryan zich uit. ‘Heb je het al gelezen?’

‘Ik heb het gekocht, maar ik heb nog niet de tijd gehad om eraan te beginnen.’

Bryan duwde haar lange honingblonde vlecht naar achteren. 'Begin er niet aan op een donkere avond.' Ze gniffelde. 'Hemel, ik ben uiteindelijk gaan slapen met alle lichten aan in mijn appartement. Hoe die man het voor elkaar krijgt!'

Lee knikte bedaard. 'Dat is nu precies wat ik wil uitvinden.'

'Hm-mm.' Bryan kende Lee drie jaar; ze twijfelde er niet aan dat het haar vriendin zou lukken. 'Waarom wil je het eigenlijk zo graag?'

'Omdat...'. Lee dronk haar koffie op en gooide het lege bekertje in de prullenbak. 'Omdat het nog niemand anders is gelukt.'

'Het Mount-Everestsyndroom.' In Bryans groene ogen flonkerden pretlichtjes.

De twee vriendinnen waren beiden aantrekkelijke jonge vrouwen. Het contrast tussen hen was echter groot. Bryan, lang, slank en gehuld in een slobberige overall, was totaal ontspannen. Ze straalde iets luchthartigs uit. Ze had een mooi gezicht, zonder een spoor van make-up. Waarschijnlijk was ze van plan geweest wat lippenstift en blusher op te doen, om het echter prompt weer te vergeten.

Lee daarentegen was tamelijk klein en had iets fragiels. Ze droeg een zeer elegant ijsblauw pakje. Haar beweeglijke handen verrieden een zekere vorm van gespannenheid. Haar rode haar was in een geraffineerd eenvoudige halflange coupe geknipt. Haar teint was roomkleurig, en ze had zich zorgvuldig opgemaakt. Ze had delicate trekken – een recht neusje, grijsblauwe ogen en een volle, ietwat koppige mond.

De twee vrouwen waren totaal verschillend, maar wonderlijk genoeg, waren ze van meet af aan dikke vriendinnen geworden. Hoewel Bryan niet altijd even dol was op Lee's felle aanpak, en Lee zo nu en dan vond dat Bryan iets meer energie zou kunnen vertonen, was hun vriendschap alleen maar hechter geworden.

'Nou...'. Bryan viste een reep chocolade uit een zak van haar overall. 'Heb je nog een plannetje bedacht?'

'Ik blijf gewoon doorgraven,' reageerde Lee een tikje grimmig. 'Ik

heb connecties bij Horizon – zijn uitgeverij. Misschien kan ik daar enige informatie van verwachten.’ Zonder zich ervan bewust te zijn trommelde ze met haar vingers op het bureau. ‘Verdraaid, Bryan, hij is net als de man die niet bestond. Ik kan er zelfs niet achter komen in welke staat hij woont.’

‘Ik ben min of meer geneigd een paar van de geruchten te geloven,’ zei Bryan bedachtzaam. ‘Misschien woont dat heerschap wel ergens met een paar wolven in een stokoud huis, waarin het wemelt van de vleermuizen. Waarschijnlijk schrijft hij zijn manuscripten met schapenbloed.’

‘En offert een maagd wanneer de maan vol is.’

‘Het zou me niets verbazen.’ Bryan nam gretig een hap van haar reep chocolade. ‘Mmm... Ik durf te wedden dat die man een heel apart type is.’

‘Silent Scream staat nu al op de bestsellerlijst.’

‘Ik zei ook niet dat hij niet briljant is,’ protesteerde Bryan. ‘Een type apart. Wat voor geest heeft die man?’ Ze schudde haar hoofd terwijl ze een tikje bête grinnikte. ‘Ik kan je wel vertellen dat ik gisteravond wou dat ik nooit van Hunter Brown had gehoord toen ik probeerde in te slapen met alle lichten aan en mijn ogen wijdopen.’

‘Dat is het nu juist.’ Ongeduldig stond Lee op en liep naar het raam van haar kantoor. Ze keek niet naar buiten – het uitzicht op Los Angeles interesseerde haar niet. ‘Wat voor geest hééft hij? Wat voor soort leven leidt hij? Is hij getrouwd? Is hij vijfenzestig of vijfentwintig? Waarom schrijft hij van die goede thrillers?’ Op haar mooie gezichtje verscheen een geërgerde uitdrukking. ‘Waarom lees jij zijn boeken?’

‘Omdat ze fascinerend zijn,’ antwoordde Bryan nadat ze haastig een hapje chocolade had doorgeslikt. ‘Omdat ik het verhaal bij de tweede alinea al zo spannend vind dat ik dat boek niet meer kan wegleggen – al zou mijn leven ervan afhangen,’ voegde ze er toepasselijk luguber aan toe.

‘En je bent een intelligente vrouw...’

‘Reken maar,’ beaamde Bryan grijnzend. ‘Dus?’

‘Dus waarom kopen en lezen intelligente mensen een boek dat hun de stuipen op het lijf jaagt?’ vroeg Lee op hoge toon. ‘Als je aan een Hunter Brown begint, dan wéét je wat je jezelf aandoet. Toch gaan die boeken als warme broodjes over de toonbank. Waarom schrijft een kennelijk intelligent heerschap van die griezelige boeken?’

‘Hoor ik een tikje afkeuring in je stem?’

‘Misschien wel.’ Lee fronste haar wenkbrauwen. ‘De man is een voortreffelijk auteur. Als hij een kamer in een oud huis beschrijft, kun je het stof bijna ruiken. Zijn personages zijn zo levensecht dat je zou durven zweren dat je hen wel eens hebt ontmoet. En dat talent van hem gebruikt hij om boeken te schrijven waarbij je de haren te berge rijzen als je ze leest. Ik wil weten waarom.’

Bryan mikte het papier van haar reep in de prullenbak. ‘Ik ken een vrouw die een van de scherpzinnigste, meest analytische geesten heeft. Ze heeft een grote gave om feiten – sommige zeldzaam droog – te verwerken tot een intrigerend artikel. Ze is ambitieus, heeft een prachtig taalgebruik, maar ze werkt voor een tijdschrift en laat een onvoltooid manuscript voor een roman in een la liggen. Ze is een plaatje om te zien, maar ze gaat voornamelijk zakelijk met mannen om. En ze heeft de gewoonte om paperclips in de vreemdste vormen te buigen wanneer ze praat.’

Lee tuurde even naar de gemaltraiteerde paperclip voordat ze Bryan weer aankeek. ‘Weet je waarom?’

In Bryans ogen lag een glimlach, maar haar stem klonk serieus. ‘Ik heb drie jaar geprobeerd te bedenken waarom, maar ik kan er niet achter komen.’

Met een lachje gooide Lee het verbogen stukje metaal in de prullenbak. ‘Jij bent dan ook geen journalist.’

Omdat Lee niet echt uitblonk in het aannemen van goede raad, strekte ze zich uit op haar met zijden kussentjes bezaaide bed, gewapend met het laatste boek van Hunter Brown. Ze zou een of twee hoofdstukken lezen, zo had ze besloten, en vroeg gaan slapen. Vroeg gaan slapen was een luxe na de drukke week bij Celebrity.

In haar slaapkamer overheersten ivoorkleurige, blauwe en grijze tinten. Op een antieke piëdestal prijkte een sierlijke vaas met pauwenveren. Haar laatste aanwinst, een fraaie ficus, stond naast het raam.

Haar appartement beschouwde ze als het enige privé-domein in haar leven. Hier kon ze vergeten dat ze journalist was, bijna evenzeer een publiek bezit als de mensen die ze interviewde. Hier kon ze zich ontspannen, vergeten dat er zoiets bestond als werk. Ze kon net doen alsof buiten zich niet het woelige L.A. bevond.

Lee kende zichzelf goed; ze wist dat ze de neiging had om er te hard tegenaan te gaan, te snel van alles te willen. Hier, in haar rustige slaapkamer, kon ze als het ware haar accu weer opladen voor de volgende dag.

Heerlijk ontspannen sloeg ze de laatste pennenvrucht van Hunter Brown open.

Binnen een halfuur was ze behoorlijk zenuwachtig en voelde ze zich uiterst onbehaaglijk. Als ze niet zo in het verhaal was opgegaan, zou ze nijdig op de auteur zijn geweest dat hij haar dermate van streek wist te maken. Snel sloeg ze de bladzijden om; ademloos las ze verder. Toen de telefoon rinkelde, schrok ze zo vreselijk dat ze het boek liet vallen.

Binnensmonds vloekend, pakte ze de hoorn van de haak. Haar ergernis was geen lang leven beschoren. Ze graaide een blocnootje en een potlood van haar nachtkastje en begon wat aantekeningen neer te krabbelen. Even later verbrak ze de verbinding.

Ze glimlachte opgetogen. Deze contactpersoon in New York was

zijn gewicht in goud waard. Ze stond nu in zekere zin bij hem in het krijt, maar ze zou hem later wel een wederdienst bewijzen. Nu, dacht ze, terwijl ze over het boek van Hunter Brown streek, moest ze voorbereidselen treffen om een klein schrijverscongres bij te wonen in Flagstaff, in Arizona.

Lee moest toegeven dat het landschap indrukwekkend was. Zoals haar gewoonte was, had ze ook deze keer gedurende de vlucht van L.A. naar Phoenix haar tijd doorgebracht met werken, maar toen ze daar was overgestapt in het kleine vliegtuigje dat haar naar Flagstaff zou brengen, had ze zich bij een raampje geïnstalleerd om naar buiten te kijken. De uitgestrektheid was overweldigend. Ze tuurde naar de gigantische rotsen van Oak Creek Canyon en voelde zich opgewonden als een kind. Als ze meer tijd zou hebben gehad...

Lee zuchtte toen ze uit het vliegtuigje stapte. Er was nooit tijd genoeg.

Het kleine vliegveld bestond slechts uit een hal met automaten met snoepgoed en limonade. Geen luidsprekers die vluchten aankondigden. Niemand hielp haar met haar bagage. Buiten stond er geen rij taxi's te wachten om het handjevol mensen dat was uitgestapt naar hun bestemming te brengen.

Vermoeid, hongerig en ongeduldig stapte Lee naar de balie. 'Ik heb een auto nodig om in de stad te komen.'

De man met de opgerolde hemdsmouwen en de losgetrokken stropdas keek op van zijn computer. 'Wilde u een auto huren?'

Daar dacht Lee een moment over na, om vervolgens het idee te verwerpen. Ze was niet gekomen voor sightseeing, dus een auto huren was onzin.

'Nee, gewoon iets van vervoer naar Flagstaff.' Ze hees haar schouder tas op en noemde de naam van haar hotel. 'Hebben ze daar niet een auto die me kan komen ophalen?'

'Ja zeker.' Hij schoof een kaartje naar haar toe waarop het nummer

stond van het hotel. 'Daar in de hoek is een telefoon. Als u even belt, sturen ze iemand hier naartoe.'

'Dank u wel.'

De man keek haar na en bedacht dat ze het type vrouw was waartegen hij eigenlijk dank u wel had moeten zeggen.

Lee merkte dat ze rammelde van de honger. Aangezien ze het onappetitelijk ogende hapje in het vliegtuig niet had aangerakt, was het ook niet zo verbazingwekkend dat haar maag knorde. Snel draaide ze het nummer van het hotel, gaf haar naam op en kreeg de belofte dat er over een kwartier een auto voor haar zou arriveren. Ze installeerde zich in een stoel van zwart plastic om te wachten.

Ze zou krijgen waarvoor ze was gekomen, zo prentte ze zich bijna heftig in terwijl ze naar de bergen in de verte staarde. Geen tijd zou ze verspillen. Na drie frustrerende maanden zou ze eindelijk een blik kunnen werpen op Hunter Brown.

Het had haar enige overredingskracht gekost om de hoofdredacteur ervan te overtuigen dat ze dit reisje moest maken, dat het dubbel en dwars de moeite waard zou zijn. Ze leunde achterover en dacht nog eens na over de vragen die ze Hunter Brown wilde stellen.

Alles wat ze nodig had, was een uur met hem. Zestig minuten. In die tijd kon ze zeker genoeg informatie lospeuteren voor een goed en zeer exclusief artikel. Dat was haar ook gelukt met degenen die dit jaar een Oscar had gewonnen, hoewel hij onwillig was geweest, en met een kandidaat voor het presidentschap, hoewel hij vijandig was geweest. Hunter Brown zou misschien wel alle twee zijn, peinsde ze met een glimlachje. Dat maakte het alleen maar spannender. Als ze een gezapig leventje had gewild, was ze wel met Jonathan getrouwd. Dan zou ze nu haar zoveelste tuinfeest organiseren in plaats van verzinnen hoe ze een bekroonde schrijver in de val kon lokken.

Lee lachte bijna hardop. Tuinfeesten, bridgeavondjes en de jacht-

club. Dat was wel naar de zin geweest van haar ouders, maar zij wilde meer. 'Wát meer?' had haar moeder op hoge toon gevraagd, en ze had alleen maar kunnen antwoorden: 'Gewoon meer.'

Na een blik op haar horloge liet ze haar bagage bij haar stoel achter om naar de toiletten te gaan. Geen seconde later kwam het onderwerp van al haar plannen de hal binnen wandelen.

Hunter pleegde niet vaak een goede daad, en als hij het deed, dan alleen voor mensen die hij mocht. Omdat hij al vroeg in de stad was gearriveerd, was hij naar het vliegveldje gereden om zijn uitgever op te halen. Hij liep naar de balie.

'Is vlucht 471 op tijd?'

'Ja, *sir*. Tien minuten geleden binnengekomen.'

'Is er een vrouw uitgestapt?' Hunter keek nog eens om zich heen in de zo goed als lege hal. 'Aantrekkelijk, midden in de twintig –'

'Ja, *sir*,' viel de man achter de balie hem in de rede. 'Ze is zojuist naar de toiletten gegaan.' Hij wees. 'Daar staat haar bagage.'

'Bedankt.' Hunter liep naar Lee's keurige opgestapelde bagage.

Lee zag hem toen ze terugkwam in de hal. Hij stond met zijn rug naar haar toe – een lange, slanke man met zwart haar, dat over de boord van zijn T-shirt krulde. Keurig op tijd, dacht ze tevreden, terwijl ze op hem af stapte.

'Ik ben Lee Radcliffe.'

Toen hij zich omdraaide, bleef ze roerloos staan; het onpersoonlijke glimlachje bevroor op haar gezicht. Hij was attractief, misschien té attractief. Zijn gezicht was smal en hoekig. Zijn rechte neus was aristocratisch. Zijn mond was de mond van een dichter. Zijn dikke zwarte haar zat in de war. Toch waren deze dingen er niet de oorzaak van dat ze geen woord kon uitbrengen. Dat kwam door zijn ogen.

Nog nooit had ze ogen gezien die zo donker waren als de zijne, zo direct, zo... verwarrend. Het leek alsof ze dwars door haar heen

keken. Nee, niet door haar heen – ín haar keken. In tien seconden hadden die ogen in haar gekeken en alles gezien.

Hij zag een beeldschoon gezichtje met een romige teint en grote ogen, waarvan de grijsblauwe irissen geraffineerd werden geaccentueerd door matgouden eye-shadow. Hij zag een zachte, volle mond met bronskleurige lip-gloss. Hij zag een koppig kinnetje en prachtig rood haar, dat zijdezacht zou aanvoelen. Hij zag een mooie, gespannen vrouw, die naar de lente geurde en eruitzag als een model op de cover van Vogue. De onderhuidse spanning die ze uitstraalde, interesseerde hem het meest. Hij was altijd nieuwsgierig naar wat zich onder de oppervlakte bevond.

Snel liet hij zijn blik over haar beige linnen pakje dwalen voordat hij haar weer aankeek. ‘Ja?’

‘Nou, ik...’ Ze moest krampachtig slikken, en dat maakte haar altijd nijdig. Ze zou toch niet aan het stamelen slaan omdat de chauffeur van het hotel nu toevallig een stuk was. ‘Als u me bent komen ophalen,’ zei ze kortaf, ‘dan zult u mijn bagage moeten meenemen.’

Hunter trok zwijgend één wenkbrauw op. Haar vergissing was duidelijk; hij zou maar één ding hoeven zeggen om de zaken recht te zetten. Aan de andere kant was het háár vergissing, niet de zijne. Hij was iemand die meer in impulsen geloofde dan in uitleggen. Hij bukte zich en pakte haar twee koffers.

‘De auto staat voor.’

Lee voelde zich wat beter op haar gemak toen ze achter hem aan liep. Die rare reactie van haar, zo spiegelde ze zich voor, was vast door de opwinding van de lange vlucht gekomen. Mannen verrasten haar nooit en maakten haar zéker nooit aan het staren en stamelen. Wat zij nodig had, was een warm bad en een hapje eten.

De auto waarover hij het had gehad, was geen auto maar een Jeep. Lee stapte in, denkend dat een Jeep wel zijn nut zou hebben met die steile wegen en die gure winters.

Ze beweegt zich even elegant als ze zich kleedt, dacht Hunter. ‘Komt u uit de buurt?’ informeerde hij terwijl hij haar bagage achterin deponeerde.

‘Nee. Ik ben hier voor het schrijverscongres.’

Hij kroop achter het stuur en sloeg het portier dicht. ‘Schrijft u?’

Lee dacht aan de twee hoofdstukken van haar manuscript, die ze had meegebracht als eventuele dekmantel. ‘Ja.’

Hij reed van de parkeerplaats af naar het smalle weggetje dat naar de snelweg leidde. ‘Wat schrijft u?’

Achteroverleunend besloot ze dat ze best even op hem kon oefenen voordat ze zich morgen tussen tweehonderd schrijvers zou bevinden. ‘Ik heb artikelen geschreven en een paar korte verhalen,’ antwoordde ze naar waarheid. Toen voegde ze er iets aan toe wat ze zelden aan iemand vertelde. ‘Ik ben aan een roman begonnen.’

Hij schoot de snelweg op met een vaart die haar verraste, maar haar niet ongemakkelijk maakte. ‘Gaat u die roman ook voltooien?’

Dit inzicht van hem verwarde haar enigszins. ‘Ik denk dat dat van een aantal dingen afhangt.’

Hij wierp een tersluikse blik op haar klassieke profiel. ‘Waarvan?’

Ze moest zich inhouden om niet rusteloos te gaan verzitten. Dit was nu het soort vraag waarop ze gedurende het komende weekend wel vaker antwoord zou moeten geven. ‘Het hangt ervan af of wat ik tot nu toe heb geschreven wel goed genoeg is.’

Hij begreep haar onbehagen wel. ‘Gaat u naar veel congressen?’

‘Nee, dit is de eerste keer.’

Vandaar die nervositeit, concludeerde Hunter in stilte. Of althans gedeeltelijk.

‘Ik hoop er iets van op te steken,’ zei Lee met een vaag glimlachje. ‘Toen ik hoorde dat Hunter Brown aanwezig zou zijn, kon ik het gewoon niet laten om te komen.’

De geërgerde blik die in zijn ogen verscheen, was te snel verdwe-

nen om te worden opgemerkt. Hij had beloofd te komen, mits er geen ruchtbaarheid aan zijn aanwezigheid zou worden gegeven. Zelfs de schrijvers en aspirant-schrijvers zouden pas de volgende morgen ontdekken dat hij een lezing zou geven. Hoe, zo vroeg hij zich af, had dit mooie roodharige dametje met haar schoenen van Italiaans fabrikaat het kunnen uitvinden?

‘Wie?’

‘Hunter Brown,’ herhaalde ze. ‘De schrijver.’

Impulsiviteit beving hem weer. ‘Is die goed?’

Verwonderd wendde Lee zich naar hem toe. Het was oneindig veel gemakkelijker, zo ontdekte ze, om naar hem te kijken als die ogen van hem niet op haar gericht waren. ‘Hebt u nooit iets van hem gelezen?’

‘Had ik dat moeten doen?’

‘Ik neem aan dat het ervan afhangt of u het prettig vindt om een boek te lezen met alle lichten aan en de deur op slot. Hij schrijft thrillers.’

Als ze beter had gekeken, had ze de pretlichtjes in zijn ogen gezien. ‘Spoken en vampieren?’ informeerde hij.

‘Nee, dat niet,’ reageerde ze bedachtzaam. ‘Zo eenvoudig is het niet. Hij verwoordt dingen die beangstigend zijn op zo’n perfecte manier dat je hem verwenst.’

Hunter lachte, intens in zijn nopjes. ‘Dus u houdt wel van angst-aanjagende dingen?’ Hij haalde een vrachtwagen in.

‘Nee,’ antwoordde Lee bondig.

‘Waarom leest u zijn werk dan?’ Hij nam gas terug voor een afslag.

‘Dat heb ik mezelf ook afgevraagd toen ik om drie uur in de morgen een van zijn boeken uit had. Zijn verhalen hebben iets onweerstaanbaars. Ik denk dat hij een eigenaardige man moet zijn,’ mompelde ze, half tegen zichzelf. ‘Niet helemaal... nou, niet helemaal zoals andere mensen.’

‘Heus?’ Na een scherpe bocht parkeerde hij de Jeep voor het hotel. Hij merkte dat hij meer belangstelling voor haar koesterde dan hij aanvankelijk had verwacht. ‘Maar schrijven is toch een kwestie van fantasie?’

‘En bloed en zweet,’ voegde ze eraan toe. ‘Ik begrijp alleen niet hoe het aangenaam leven kan zijn met een fantasie als die van Brown. Ik zou wel eens willen weten hoe hij daar zelf tegenover staat.’

Geamuseerd sprong Hunter uit de Jeep en pakte haar bagage. ‘En dat gaat u hem vragen.’

‘Precies.’ Lee stapte uit. ‘Dat ga ik hem vragen.’

Even stonden ze zwijgend tegenover elkaar op de stoep. Hij keek haar aan met een soort milde belangstelling, maar ze voelde iets meer – iets wat ze niet zou moeten voelen ten opzichte van iemand die ze net een kwartier geleden had leren kennen.

Pas toen Lee achter hem aan liep naar de receptie, drong het tot haar door dat ze een gesprek had gehad met de chauffeur van het hotel – een geanimeerd gesprek dat niet over de gebruikelijke ditjes en datjes was gegaan.

‘Lenore Radcliffe,’ zei ze tegen de receptionist.

‘Ja, Miss Radcliffe.’ Hij pakte haar creditcard aan en reikte haar even later een sleutel aan. Voordat ze die had kunnen pakken, had Hunter hem al gegrepen.

‘Ik zal u naar uw kamer brengen,’ zei hij eenvoudig. Hij liep door de lobby met Lee in zijn kielzog. Halverwege een lange gang bleef hij staan. Lee wachtte zwijgend totdat hij de deur had opengemaakt.

De kamer had een tuindeur en een eigen patio, zag ze tot haar genoegen. Terwijl ze om zich heen keek, zette Hunter haar bagage neer en controleerde de airconditioning. ‘Als u iets nodig hebt, dan moet u de receptie even bellen.’

‘Dat zal ik doen.’ Lee haalde een flapje van vijf dollar uit haar portemonnee. ‘Dank u wel.’

Hun ogen ontmoetten elkaar, waardoor Lee weer dat wonderlijke gevoel kreeg, net als eerder op het vliegveld. Er roerde zich iets in haar – een gevoel alsof ze hem tegelijkertijd wilde aanraken en ze zich voor hem wilde verstoppen. Haar handen begonnen lichtelijk te trillen. Toen glimlachte hij, zo snel, zo charmant, dat ze totaal sprakeloos was, en hij pakte het flapje van haar aan.

‘Ik dank u, Miss Radcliffe.’ Zonder met zijn ogen te knippen, stopte Hunter de vijf dollar in zijn zak en beende het vertrek uit.